6.

Tíz óra körül beborult az ég és olyan zuhogó zápor kerekedett, amilyet csak amerikai filmműtermekben lát az ember. Egyszerűen elmosta a Casino gálára megterített asztalait és a tűzijátékot. A csuromvizes pincérek felgyűrt gallérral, mezítláb tapiskáltak a bokáig érő vízben, ami még menthető volt, behordták a teraszról a belső termekbe, ahol mulatni vágyó, mindenre elszánt tömeg fuldokolt a párától terhes, melegházi hőségben.

Így kezdődött a gála.

Később elállt az eső. A közönség szétszéledt a Casino óriási termeiben, ahol négy-öt zenekar üvöltötte, bömbölte fölváltva a maga igazát.

Kimerülten ültünk egy kis kerek asztal körül és bámultuk a selymekbe, drága rongyokba csomagolt forgatagot. Itt-ott felismertem szállodánk vendégeit. Otthon ügyet sem vetettem rájuk, itt megörültem nekik. Mint régi ismerősök, kis fejbólintással üdvözöltük egymást. Itt voltak mindnyájan, az egész szálloda, remekül fésülve, gyönyörűen öltözötten. Kár volt annyit izgulniok délelőtt, estére minden rendbejött. Senki nem gondolt már a telefonos kisasszonyra, aki a szálloda valamelyik fülledt manzard-szobájában fáradságtól elnyúlva, de nyugodt lelkiismerettel aludta ki a fontos nap fáradalmait.

Helson eleinte nagyon jól mulatott, jókedvűen bámulta a színes kavargást, mindenkire volt valami vidám vagy gunyoros megjegyzése és ha egy-egy valóban szép nő ment el mellette, nem átallott utána fordulni; kis, ravasz kacsintással közölte velünk megelégedését. Később unatkozni kezdett, feleségével akart szórakozni, szerette

volna, ha az is csak vele mulat, de hiába: Liliant Katja teljesen lefoglalta, szinte kisajátította magának. Helson néhányszor megpróbált belekapcsolódni beszélgetésükbe, de nyomban vissza is húzódott, mint aki tévedésből egy idegen szobába nyit be. Azok persze nem vették észre, de Madame Gordon ideges lett; halkan figyelmeztetett: nem volna-e kedvem táncolni. Először őt kértem fel, de hallani sem akart róla. Erre Lilian felé fordultam. Azonnal felállt; eltűntünk a táncparkett dzsungeljében.

Ebben a pillanatban a swing-zenekar éles sikollyal elhallgatott és összerogyott (mint a disznó, ha kést szúrnak belé); kétségbeesett csend támadt, de a táncoló párok nem akarták elengedni egymást, görcsös ölelésbe merevedve, értelmetlenül bámultak egymás üres arcába. Ostoba pillanat. Vártak, hogy a zene kimentse őket ebből a förtelmes magányból. S nyomban felderültek, mintegy átszellemültek, amikor a terem másik sarkából felbúgott a megváltó hawaii zenekar tangója.

Táncolni alig lehetett az összepréselt tömegben. Néhányszor megkíséreltük, nem ment. Ide-oda lépegetve beszélgetni kezdtünk.

Szerette volna megtudni, mi a véleményem Katjáról. Azt hitte, szerelmes vagyok belé és nagyon óvatos volt. Elnézett mellettem, úgy kérdezte:

– Mondja... mi ez a kislány?

Nem azt kérdezte, ki, hanem mi.

– Zseni – feleltem.

– Miben? Festészetben? Költészetben? Olvasott már tőle valamit?

– Semmit. De ez nem is fontos. A lénye zseniális. Ahogyan néz, amit mond, ahogyan szeret, ahogyan gyűlöl. Ahogy él.

– Fantasztikus gyerek. Ilyesmivel még nem találkoztam.

Kis üres sarokhoz értünk, ahol mozogni lehetett. Kihasználva az alkalmat, boldogan himbálódzva nyúltunk el a tangó lusta hullámain. Sajnos az öröm nem tartott sokáig. Meg kellett állni, újból csupa könyök és láb vett körül.

Megint Katjáról beszélt.

– A legmeghatóbb, hogy mennyire ártatlan, milyen gyermek, meg hogy mennyire nincs benne semmi irigység. Ma este legalább száz-

szor elmondta, milyen gyönyörű a ruhám, milyen jól áll a hajam és milyen szép vagyok. Olyanokat mond, hogy néha nevetnem kell. Úgy udvarol, mint egy szerelmes kisdiák.

– Ügyeljen, mert elcsábítja – feleltem, de rögtön bele is pirultam; szégyelltem, hogy ilyen olcsó megjegyzéssel árulom el a barátomat. Lilian félreértette. Azt hitte, féltékeny vagyok rá, amiért Katja egész este nem törődött velem.

– Látja, ez a pirulás kedves és őszinte volt – mondta, mosolyogva és gyöngéden magához húzott. Éreztem; ebben a pillanatban megszeretett és barátjául fogadott; de azt is láttam: ennek az asszonynak sejtelme sincs róla, mi lappang Katja szerelmes rajongása mögött.

Nagy örömmel fogadtak, mikor visszatértünk az asztalhoz, Helson és Katja szinte egyszerre ugrottak fel, hogy a szék támláján lógó kis hermelingallért a tánctól kihevült Lilian meztelen vállára terítsék.

– Óhajt táncolni, kisasszony? – hajoltam meg tréfásan Katja felé. Kelletlenül intett, hogy igen. Láttam, szeretett volna Liliannal maradni. Végül mégis elindultunk a parkett felé.

Nem érezte jól magát könnyű kis tüllruhájában. Vállpántjai állandóan lecsúsztak keskeny válláról; idegesen rángatta vissza őket, mintha félne, hogy egyszer csak az egész ruha leszakad róla. A szürke flanelnadrág, a kis fehér ingblúz illett igazán hozzá.

Alig értünk a parkettra, már Lilianról beszélt:

– Mit szólsz hozzá?

– Térj magadhoz, kérlek. Bután és lehetetlenül viselkedsz.

Idegesen megrázta a karom.

– Ő mondta? Ugye ő panaszkodott neked? – Kétségbeesve leste arcomon a feleletet. Megnyugtattam, hogy Lilian semmit sem mondott; ez az én véleményem.

– Miért viselkedem bután? Mert nem tudom eltitkolni az érzéseimet? Mert megmondtam neki, milyen gyönyörű? Ha neked tetszik valaki, nem az minden vágyad, hogy közöld vele? Az egész költészet, az egész művészet, nem egyéb, mint gyötrelmes, kínos keresése a szavaknak, színeknek, kifejezni annak a szépségét, akit szeretünk. Nem mindegy, mi ez a szépség? Nő, férfi, a tenger vagy a csillagos égbolt?

Megállt; elálltuk az egész forgalmat.

– Mit akarsz tulajdonképpen? Táncolni, vagy beszélgetni? – szóltam rá.

– Nincs kedvem táncolni.

Leléptünk a parkettről és kisétáltunk a teraszra. Az esőnek már nyoma sem volt. Az ég tisztára mosottan ragyogott és a terasz végén a Földközi-tenger álmosan locsogott a part kövein.

Katja belém karolt, néhány lépést némán kocogott mellettem.

– Rettenetes – szólalt meg, de inkább önmagához beszélt, mint hozzám –, mennyire egyedül van az ember, éppen amikor legnagyobb szüksége volna valakire. Nézd, itt van az anyám! Ilyenkor szegényke bárkinél messzebb van. Milyen arcot vágna, ha elébe állnék és megmondanám neki, hogy szerelmes vagyok Lilianba? Pedig hát nem ez volna a világon a legtermészetesebb? Odaülni ma este az ágya szélére és mindent elmondani neki. De nem lehet. És úgy hátszik, itt nincs segítség, ez így lesz örökké, és így kell majd meghalni, magányosan, egyedül. Így volt eddig is, tizennyolc évig... és tudom, később sem lesz másként...

Semmi kedvem sem volt átvenni ezt a suttogó egzaltált hangot. Tragikus szólamokat zengeni halálról, életről, szerelemről? Nagyon kijózanító volt, amit mondtam.

– Édes gyermekem, azt hiszed, hogy ezek Svédországból azért jöttek ide, hogy velünk szórakozzanak? Se Helsonnak, se a feleségének nincs szüksége ránk. Nászúton vannak, nagyon jól érzik magukat egyedül.

Hallgatott és még jobban belém kapaszkodott. Didergett, mint egy fészkéből kiesett madárfióka. Megsajnáltam.

– Szerelmes vagy, rendben van. De az Istenért, mondd, mit tudok én segíteni rajtad? Egyszerre kijózanodott.

– Nagyon sokat. Foglalkozz a férjével, hogy minél többet lehessek Liliannal.

A terembe visszatérve, az első pár, akit a táncolók között meglátottam, Helson és a felesége volt. Így, együtt, még szebbek voltak. Lilian, szemét félig lehunyva, puhán simult a szálas férfi széles vállához. Zenében és táncban feloldódva, mint mesebeli királyi pár, minden

mozdulatukkal azt hirdették a tömegnek, mennyire egymáshoz tartoznak. A körülöttük táncolók megérezték ezt, s a boldogságot, és szépséget megillető tisztelettel nyitottak utat nekik. A nők irigyen bámulták a nőt, a férfiak a férfit.

Kata is észrevette őket, de mint akit nem érdekel a látvány, türelmetlenül továbbcipelt.

– Gyere, siessünk – mondta –, szegény Mammy egyedül maradt.